Kiskunhalas, 1907. március 8. – Kiskunhalas, 1994. július 26.

Apja építész és levéltáros volt. Elemi iskolái után a helybeli református reálgimnáziumba íratták be. 1925-ben érettségizett, majd építészmérnöki tanulmányokat folytatott a Magyar Királyi József Műegyetemen. Anyagi nehézségei miatt az egyetemet több alkalommal félbe kellett szakítania, ezért csak 1940-ben szerezte meg mérnöki oklevelét. 1931-1932-ben a szegedi Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen jogi tanulmányokat is folytatott. 1926-tól a kiskunhalasi városi főmérnök mellett dolgozott, városi szakdíjnok beosztásban földmérői feladatokat látott el. 1933-től kisebb tervezői feladatokkal bízták meg, műszaki ellenőr lett. 1930-ban belépett a Független Kisgazdapártba. A következő évben részt vett Gömbös Gyula országgyűlési képviselő-jelöltsége ellen tiltakozó tüntetésen, valamint a kisgazdapárti választási előkészületeken. 1935. március 30-án, az országgyűlési képviselő-választás napján a városban a kisgazdák bizalmija. 1935. december 22-én elindult a városi törvényhatósági választáson, de nem került be az önkormányzati képviselők közé. 1936-ban apja halálát követően, részben politikai okok miatt elbocsátották állásából. Megélhetését a kamarai földmérői engedély megszerzése után földmérői, birtok- és ingatlanrendezési munkával biztosította. 1940-ben saját mérnöki irodát nyitott. 1944 októberében a Független Kisgazdapárt újjáalakult kiskunhalasi szervezetének nagyválasztmányi tagja és intézőbizottsági elnöke lett. 1945 tavaszán felkérték a pártszervezet élén álló háromtagú testület vezetésére, majd nyáron helyi elnökének jelölték. Bekerült a FKGP megyei nagyválasztmányába és az országos nagyválasztmányba is. A párt képviselője a városi nemzeti és a földosztó bizottságban. 1946-tól az 1947. évi választásokig részt vett a Kalocsai Kis Újság szerkesztésében és terjesztésében. Mivel 1947 augusztusában a Független Kisgazdapárton belül B. Szabó István nézeteit támogatta, ezért a párt politikai bizottsága 1947. augusztus 9-én leváltotta és kizárta a pártból. Kisgazdapárti tagságának hangsúlyozásával csatlakozott a Magyar Függetlenségi Párthoz. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon a párt Pest-Pilis-Solt-Kiskun és Bács-Bodrog megyei listájáról került be a törvényhozásba. Mandátumát 1947. november 20-án az Országos Nemzeti Bizottság törvénytelen úton megsemmisítette. Két napon belül letartóztatták, s az ún. buda-déli internálótáborba vitték. 1948. december 4-én szabadon engedték, de szülővárosában rendőri felügyelet alá helyezték, amelyet csak 1950. április 3-án feloldottak. Visszavonult a közélettől, csak 1955-1956-ban a Thorma János Múzeumban tartott helytörténeti előadásokat. A forradalom kitörése után, 1956. október 29-én a város vezetői felkérték, hogy vegyen részt az indulatok lecsillapításában és a közrend biztosításában. Kezdeményezésére 1956. november 1-jén Kiskunhalas területén önkormányzati választásokat tartottak, amelyen a korábbi pártvezetés megbukott, és a kisgazdapárt szerezte meg a győzelmet. Az újjáalakított FKGP-szervezet elnöke lett. A forradalom egy hónapos évfordulóján, 1956. november 23-án többedmagával fáklyás felvonulást szervezett. 1956. december és 1957. január között a kiskunhalasi református egyházzal együtt a pesterzsébeti Pacsirta-telep gyermekei javára élelmiszergyűjtést szervezett, és részt vállalt az összegyűjtött javak szétosztásában. 1957. február 5-én letartóztatták, Kecskemétre szállították, ahol 1958. március 24-én a Kecskeméti Megyei Bíróság a népköztársaság megdöntésére irányuló szervezkedés vádjával három év börtönre ítélte. Másodfokon a Legfelsőbb Bíróság 1958. november 25-én két év négy hónapra

mérsékelte büntetését. Fogva tartása alatt a mérnöki iroda vezetője az Országos Börtönben. 1959 elején szabadlábra helyezték. 1961 decemberében a Kiskunmajsai Fa- és Építőipari Ktsz műszaki vezetője lett. Két évvel később, 1963. novemberben a Kiskunmajsai és Környéke Vízgazdálkodási Társulathoz került, hasonló beosztásban. 1974-ben magántervezői engedélyt kapott, emellett 1976. évi nyugdíjazásáig a Kiskunhalas és Vidéke Sütőipari Vállalat műszaki tanácsadójaként dolgozott. A forradalom leverése után visszavonult az aktív pártpolitikától. Jelentős helytörténeti gyűjtőmunkát végzett, térképeket készített szülővárosa környékéről, helyismereti előadásokat tartott. A rendszerváltás idején, 1989-ben ismét politikai szerepet vállalt a rövid életű halasi Független Kisgazdapárt alapító elnökeként, de pártja sem a helyi, sem az országos politikában nem játszott szerepet. 1991. augusztus 20-án szülővárosa díszpolgárának választották.